

ΤΟ ΤΡΟΠΑΡΙΟ ΤΗΣ ΚΑΣΣΙΑΝΗΣ

Σε λογοτεχνική μετάφραση από τον θεολόγο ΛΑΜΠΡΟ ΣΚΟΝΤΖΟ

ΚΕΙΜΕΝΟ

Κύριε, η εν πολλαίς αμαρτίαις περιπεσούσα γυνή,
την σήν αισθομένη Θεότητα μυροφόρου αναλαβούσα τάξιν,
οδυρομένη μύρα σοι προ του ενταφιασμού κομίζει.
Οίμοι! λέγουσα, οτι νύξ μοι υπάρχει, οίστρος ακολασίας,
ζοφώδης τε και ασέληνος ερωσ της αμαρτίας.

Δέξαι μου τας πηγάς των δακρύων,
ο νεφέλαις διεξάγων της θαλάσσης το ύδωρ,
κάμφθητί μοι προς τους στεναγμούς της καρδιάς,
ο κλίνας τους ουρανούς τη αφάτω σου κενώσει.

Καταφιλήσω τους αχράντους σου πόδας,
αποσμήξω τούτους δε πάλιν τοις της κεφαλής μου βοστρύχοις,
ων εν τω Παραδείσω Εύα το δειλινόν κρότον τοις ώσιν ηχηθείσα,
τω φόβω εκρύβη.

Αμαρτιών μου τα πλήθη
και κριμάτων σου αβύσσους τις εξιχνιάσει,
ψυχοσώστα Σωτήρ μου;
Μη με την σήν δούλην παρίδης,
Ο αμέτρητον έχων το έλεος.

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ

Κυριέ μου, Θεέ και πλαστοουργέ μου, μια αμαρτωλή και απεγνωσμένη γυναίκα, η οποία κυλιόταν, εδώ και χρόνια, στο βόρβορο των πολλών και ακατανόμαστων αμαρτιών, αφότου ένοιωσε στα κατάβαθα της ταραγμένης ψυχής της τη θεϊκή Σου φύση, ότι δεν είσαι ένας απλός άνθρωπος, αλλά ο Σαρκωμένος Θεός, αισθάνθηκε την ανάγκη να γίνει μυροφόρα, να αλείψει με πολύτιμα μύρα το άχραντο Σώμα Σου, λίγο πριν τον σωματικό Σου θάνατο και ενταφιασμό Σου. Όταν Σε πλησίασε άρχισε να κράζει με λυγμούς και οδυρμούς: Οϊμέ σε μένα τη δύστυχη, αλίμονο μου, γιατί υπάρχει στην ψυχή μου φωλιασμένη κατάμαυρη νυχτιά, μια μανιακή ροπή προς την ασωτία ένας ολοσκότεινος, χωρίς φεγγάρι, ασυγκράτητος έρωτας προς την αμαρτία.

Δέξου Κυριέ μου τις αστείρευτες πηγές των δακρύων μου, Εσύ, που μεταβάλλεις τα θαλάσσια νερά σε νεφέλες των ουρανών και γεμίζεις τις απέραντες αποθήκες του ουράνιου θόλου. Λύγησε, μπροστά στους αδιάκοπους και βαρείς αναστεναγμούς της καρδιάς μου και σκύψε να με ακούσεις, Εσύ, που έγειρες τους απέραντους ουρανούς για να κατέβεις στη γη να σαρκωθείς και εξαιτίας της ανείπωτης και ακατανόητης αυτοταπείνωσής Σου, να επιτελέσεις τη σωτηρία μας.

Αισθάνομαι την ανάγκη να φιλήσω, με όλη τη δύναμη των χειλιών μου, τα άχραντα και αμόλυντα ποδάρια Σου και αφού τα μουσκέψω και τα πλύνω με τα πανάκριβά μου μυρωδικά, να ξεπλέξω τις πλούσιες πλεξούδες του κεφαλιού μου, με αυτές, που σαγήνευα τους πορνικούς μου πελάτες και να τα σφουγγίσω με τα μαύρα μου μαλλιά. Αυτά τα αμόλυντα και θεϊκά ποδάρια, θα φιλήσω, θα μυρώσω και θα σκουπίσω, των οποίων τα βήματα σαν άκουσε εκείνο το μοιραίο δειλινό στον Παράδεισο η προμήτορα Εύα και από το φόβο της κρύφτηκε.

Ψυχοσώστη Σωτήρα μου, την πληθώρα των τόσων μεγάλων και πολλών αμαρτημάτων μου και των αβυσσαλέων διαστάσεων κριμάτων μου, ποιος άλλος μπορεί να τα καταλάβει και να τα εξιχνιάσει, εκτός από Σένα; Γι' αυτό μην με απορρίψεις την αχρεία δούλα Σου. Τολμώ να σε επικαλεστώ, διότι Μόνος Εσύ, έχεις και σκορπίζεις τους αστείρευτους οικτιρμούς και τα αμέτρητα ελέη.